

ת"פ (רמלה) 8022-10-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (רמלה) 8022-10-22 - מדינת ישראל נ' פלונישלו רמלה

ת"פ (רמלה) 8022-10-22

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד לחן

בית משפט השלום ברמלה

[15.12.2024]

כבוד השופטת רבקה גלט

ע"י ב"כ עו"ד דואק

גמר דין

רקע

ענינו של גזר הדין בעבירת אלימות שביצע הנאשם, צעיר יליד שנת 1995 כלפי בת זוגו ואם ילדו.

בין הצדדים פעורה תהום רבה בשאלת העונש הראוי. כך, בעוד שהתביעה עותרת להטלת עונש מרתיע בדמות 4

חודשי עבודות שירות, מבקש הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולסיים את ההליך ללא הרשעה.

יובהר כבר עתה, אין לנאשם כל עבר פלילי, וזהו האירוע היחיד בו הסתבך מעולם.

העבירה

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

התשל"ז-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 2.10.22, בעת שהיה פרוד מבת זוגו (להלן: המתלוננת), וכשהיא שבה מבילוי, הגיע למקום מגוריה בשעה 23:30, והחל להתחנן כי תשוב לחיקו. כשסירבה, נעמד מולה ודרש כי תחזור אליו. אז, אחז בזרועותיה עם שתי ידיו, דחף אותה לפינת המסדרון תוך שהוא מתחנן כי תשוב לזרועותיו, ודורש לדעת היכן היתה ומה עשתה באותו יום. לאחר מכן שחרר את זרועותיה ואחז עם שתי ידיו בצווארה ולחץ בחוזקה. בשלב זה, עזב אותה, התיישב על הרצפה והחל מחבק את רגליה תוך שמבקש סליחה על מעשיו. המתלוננת אמרה לו כי הוא היכה אותה ויש לו הזדמנות לעזוב לפני שתתקשר למשטרה או לאביה. הנאשם ניסה לקחת ממנה את הטלפון, ובתגובה היא בעטה בחוזקה בדלת הבית עד שזו נפתחה והיא צרחה אל אביה המתגורר במקום, שיגיע לעזרתה. משראה זאת הנאשם, נמלט מן הבית כשהוא לוקח עמו את מכשיר האיפד שלה, ולאחר מכן שב לביתה והחזיר לה את המכשיר. למתלוננת נגרם סימן כחול על זרוע ימין.

כתב האישום הוגש בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, בה נטען לגוון אובססיבי וברוטלי במעשי הנאשם. עם זאת, הבהירה המאשימה כי עוד בשלב החקירה שוחרר הנאשם על ידי בית המשפט בתנאי מעצר בית, ועתרה להורות כי תנאי השחרור יחולו עד תום ההליכים.

במועד הדיון הראשון בתיק העיקרי, בחר הנאשם להודות בעבירה על פי כתב האישום המתוקן, והופנה אל שירות המבחן.

התסקירים

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים.

התסקיר הראשון מיום 5.3.23, מתאר את קורות חייו, כמי שסיים תיכון במסגרת פרויקט של חיל הים, ואף סיים שירות קרבי משמעותי כלוחם בחיל הים. עם שחרורו, עבד בביטחון ימי בנמל אשדוד ובתפקידי אבטחה בחברת החשמל. מערכת יחסיו עם המתלוננת שהיתה גרושה עם שני ילדים מנישואין קודמים, תוארה על ידו כתנודתית, עם פרידות וחזרות לקשר הזוגי, קנאה מצדו, וקשיים בתקשורת. לשניים בן משותף שהיה בן מספר חודשים בעת האירוע. לדבריו, לאחר פרידה ביניהם, הגיע לבית המתלוננת בו התגוררו יחד קודם לכן, ונכנס באמצעות המפתח שנותר בידו. מטרתו היתה לשכנעה לחזור לקשר זוגי, וכשאמרה שתזעיק משטרה חטף ממנה את הטלפון שלה. לאחר מכן, לקח את האיפד על מנת לבדוק אם הייתה בקשר עם גבר אחר, אך החזיר אותו לידיה. הנאשם התקשה לזהות את הבעייתיות, וטען כי אינו זקוק לטיפול. המתלוננת מסרה לקצין המבחן כי התנהגותו באירוע לא היתה מוכרת לה מן העבר, והבהילה אותה, לכן פנתה למשטרה. ככלל, הנאשם היה עבודה מקור תמיכה, אך היו גילויי קנאה וחדש שאינה נאמנה לו. היא זו שהחליטה לסיים את הקשר והוא התקשה לקבל זאת. שירות המבחן העריך כי לנאשם קושי בוויסות רגשותיו, ומתקשה לקחת אחריות, לכן הוערך קיומו של סיכון גבוה להישנות אלימות.

תסקיר שני הוגש ביום 28.5.23, לאחר שהנאשם פנה באמצעות ב"כ וביקש להשתלב בטיפול. שירות המבחן המליץ על שילובו במסלול ערב ב"בית נועם", ולאחר שנמצא מתאים, הוא שולב בתכנית. בתוך כך, עודכנו תנאי השחרור והפיקוח.

תסקיר שלישי הוגש ביום 27.9.23. נכתב כי הטיפול ב"בית נועם" הופסק, בשל גישתו הנוקשה של הנאשם, קושי בהתבוננות עצמית והתנגדות פנימית שלו לתכני הטיפול. בשיחה עם המתלוננת עלה כי האירוע היה חריג להתנהלותו, וכי התקשה להתמודד עם פרידות חוזרות מצדה. לדבריה, הוא לא מפר כלל את תנאי ההרחקה, והיא מעוניינת לשוב ליחסי זוגיות עמו. נכתב כי ההתרשמות היא שקיימים יחסי תלות וקשיי נפרדות בין השניים, וכי הנאשם נוטה לעיסוק אובססיבי, מעקב ואלימות פיסית, כפי שאירע. ההערכה היתה לקיומו של סיכון גבוה להישנות אלימות, והומלץ שוב על "בית נועם".

תסקיר רביעי הוגש ביום 21.1.24, ובו נכתב כי הנאשם פנה לטיפול פרטי שבועי בו הוא משולב כבר מזה 4 חודשים. בשיחה עם המטפלת, שהיא קרימינלוגית חברתית שיקומית ועו"ס, תיארה כי הטיפול עוסק בבחינת הדפוסים שעמדו בבסיס העבירה, העמקת האחריות, וויסות רגשי, והתמודדות במצבי דחק. הנאשם הביע נכונות להשתלב מחדש בבית נועם, אלא שעלה כי בעקבות פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", המרכז טרם שב לפעילות. לפיכך עתר שרות המבחן לדחייה.

תסקיר חמישי הוגש ביום 18.4.24. נכתב כי רשימות ההמתנה ב"בית נועם" ארוכות, לפיכך שולב הנאשם במרכז לטיפול ומניעת אלימות במשפחה באשדוד, והגיע לכל המפגשים. לפיכך נתבקשה דחייה נוספת.

תסקיר שישי הוגש ביום 11.7.24, ובו המליץ שרות המבחן להסיר את התנאים המגבילים, בשל חלוף הזמן. לכך הסכימה התביעה, והוחלט להסיר את התנאים, פרט לערובות.

ביום 15.9.24 הופיעה המתלוננת בבית המשפט מיוזמתה, והעידה כי האירוע נושא האישום היה חד פעמי, והיא איננה חוששת מפני הנאשם. עתירתה היתה להימנע מהרשעה על מנת שיהיה אב נורמטיבי ומפרנס, לבנם המשותף.

תסקיר אחרון הוגש ביום 16.9.24. נכתב כי הנאשם מתמיד בקבוצה הטיפולית, נוטל חלק משמעותי, ועושה עבודה עצמית מעמיקה, בה פועל לשינוי דפוסים בהתנהגותו. הוא מביע רצון לשינוי אורחותיו, ונתרם רבות. כמו כן, מעוניין לחזור לעבודתו בתחום האבטחה והביע חשש כי ההרשעה תזיק לו. הנאשם אינו מצוי בקשר עם המתלוננת, אך מעורב בחיי בנו, ועומד בהסדרי הראיה. נכתב כי הוא לוקח אחריות מלאה, ניכרת מודעות עצמית, וקיימת מוטיבציה להיעזר בתכנים הטיפוליים. התרשמות שרות המבחן היא כי רמת הסיכון פחתה והמשך השתתפותו בקבוצה, מביא להפחתה נוספת של הסיכון. לאור גילו הצעיר וההליך המשמעותי, ובשל הפגיעה הכלכלית שחוזה בעקבות ההליך, הומלץ על צו מבחן ושל"צ, ללא הרשעה. זאת, על מנת למנוע פגיעה תעסוקתית.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה בעניין חומרת העבירות, והגוון האובססיבי שנלווה למעשי הנאשם, כעולה מן העובדות והתסקירים. נטען כי המתחם ההולם נע בין 8 ל - 18 חודשי מאסר, אך התביעה מכירה בתהליך הטיפולי שעבר הנאשם, ובשל כך עתרה להטיל 4 חודשים בעבודות שרות. אשר לעונש בגדרי המתחם, התביעה ערה לעמדת המתלוננת, ולהעדר עבר פלילי. עם זאת, נטען כי אין הצדקה לאמץ את ההמלצה לסיום ללא הרשעה, נוכח הגוון האובססיבי, שתואר בתחילת ההליך. ב"כ התביעה הוסיפה וטענה כי הנאשם לא הראה שייגרם לו נזק קונקרטי באם יורשע, ובידו לעבוד במקום אחר, ולא בתחומי האבטחה בהם הוא מבקש לעבוד. בנוסף, עתרה להטיל מאסר על תנאי ופיצוי בסך 4,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר במקרה ייחודי וחריג, הראוי לסיום ללא הרשעה. בטעונו הפנה לקורות חייו הנורמטיביים של הנאשם, שסיים תיכון עם בגרות מלאה והכשרה של הנדסאי אלקטרוניקה, ולאחר מכן שירת בשיטת. נטען כי כיום הוא מעוניין לחזור לעבודתו בתחומי האבטחה, וייתכן כי בעתיד ירצה ללמוד באקדמיה, כך שההרשעה עלולה לפגוע בו. בעניין יחסי הנאשם והמתלוננת, טען כי כיום היחסים תקינים לחלוטין, והיא מוסרת כי אינה חוששת מפניו. נטען כי הנאשם מתמודד עם הליך פלילי לראשונה בחייו, עמד בתנאים המגבילים על פני תקופה ממושכת ללא הפרות, ועבר תהליך שיקומי חריג. נוכח כל אלה, עתירת הנאשם היא לסיום ללא הרשעה.

הנאשם בדברו האחרון, אמר כי יקבל כל החלטה שתניתן, אך הבהיר כי מדובר באירוע חד פעמי, לגביו ביקש סליחת המתלוננת. בנוסף, תיאר כי עבר תהליך שיקומי ששינה אותו מהקצה לקצה. בעניין ההרשעה, הסביר כי תרם בשירות הצבאי, ובהמשך עבד בתחום האבטחה על פני שנים, בנמלים, ובחברת החשמל, וזכה לתעודות הצטיינות. לדבריו, זהו תחום העבודה בו הוא מעוניין לעסוק, אך כעת סורבו בקשותיו להתגייס למשטרה או לשירות הביטחון, בשל ההליך הפלילי. זאת, למרות שבעבר יזמו גורמי הביטחון פניות אליו בבקשה להעסיקו. מטעמים אלה, ביקש לבטל את ההרשעה.

מתחם העונש ההולם

לשם הכרעה בסוגיית ההרשעה, אני סבורה כי יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם, ובהתייחס אליו תיבחן עתירת הנאשם.

ובכן, אין צורך להאריך בתיאור חומרתן של עבירות אלימות במשפחה, שכן כבר נשפכו נהרות של דיו בעניין זה. כידוע, במקרים המתאימים מטיל בית המשפט עונשי מאסר מכבידים, וברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21) נאמר: כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף. מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות ממקרה למקרה. במקרים חמורים ובהעדר שיקולי שיקום, נהוג להטיל עונשי מאסר מכבידים (רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מד"י (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); רע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); רע"פ 23421-06-18 פלוני נ' מד"י (4.3.19); רע"פ 60542-02-19 נחום נ' מד"י (21.5.19); רע"פ 19524-11-20 אלעביד נ' מד"י (13.12.20)), אך לצד זה, קיימים מקרים רבים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונשים של מאסר בעבודות שרות, או אף בענישה הצופה פני עתיד, בהתקיים שיקולי שיקום משמעותיים (רע"פ 1923/11 חטיב נ' מד"י (10.3.11); רע"פ 37556-11-21 מד"י נ' סבלייב (02.02.2022), ת.פ. 1345-08 מד"י נ' ששון (18.2.09); רע"פ 31463-05-13 מד"י נ' פלוני (14.5.14), ת.פ. 16979-05-13 מד"י נ' אדמה (30.11.15); ת.פ. 2522-08 מד"י נ' אביטבול (14.2.10); ת.פ. 22381-11-20 מד"י נ' אבו חובזי (10.5.21). רע"פ 36202-02-12 מד"י נ' קבסה (10.4.13), רע"פ 31463-05-13 מד"י נ' פלוני (14.5.14)).

בענייננו, מתוך רצונו האימפולסיבי כי המתלוננת תשוב לזוגיות עמו, הנאשם הגיע לביתה, דחף אותה, דרש לדעת היכן היתה ומה עשתה באותו יום, אחז עם שתי ידיו בצווארה ולחץ בחוזקה, חיבק את רגליה תוך בקשת סליחה, ניסה לקחת ממנה את הטלפון כדי שלא תתקשר למשטרה, וגרם לה סימן כחול ביד. לאחר מכן לקח ממנה את האייפד כדי לברר קשריה עם גברים אחרים. מעשיו נשאו אופי סוער, בלתי מווסת, ומטיל פחד.

לצד זה, אין המדובר במקרה שבו פעל הנאשם באכזריות או ברוטליות כפי שאירע במקרים אחרים, ולא עסקין ב אלימות שכללה מכות בעיטות אגרופים וכו'. הנאשם לא גרם למתלוננת חבלות משמעותיות, ואת האייפד שנטל השיב לידיה תוך זמן קצר. תיאור העובדות מותיר את הרושם שהנאשם היה חסר אונים לא פחות משפעל מתוך צרכי שליטה. ואמנם, על פי התסקירים ההתרשמות הקלינית היא כי ביחסיו עם המתלוננת היה מאפיין של תלות הדדית, וצורך שלו לרצותה (תסקיר שלישי).

על פי מדיניות הענישה ונסיבות המקרה, אני קובעת כי המתחם ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד, בליווי רכיבי ענישה כדוגמת של"צ, ועד מספר חודשי מאסר שבנסיבות מתאימות יכול שירוצו בעבודות שירות. שאלת ההרשעה

אין צורך להביא שוב הלכות ידועות בדבר הכללים על פיהם יכריע בית המשפט בשאלת ההרשעה, כפי שפורטו בע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.08.96), ובע"פ 9150/08 מד"י נ' ביטון (23.07.09). בתמצית, על הנאשם להראות כי הימנעות מהרשעה יכולה להתיישב עם האינטרס הציבורי בענישה בגין העבירות שביצע, וכן עליו להראות כי ייגרם לו נזק קונקרטי באם יורשע.

בבואנו לבחון את עניינו של הנאשם, יש לקחת בחשבון מחד, את המעשים שכללו לחיצה על צווארה של המתלוננת בחוזקה, מתוך ניסיון נואש להחזירה לזוגיות עמו, אך גם מתוך צרכי שליטה שהיו בלתי מטופלים. כמו כן, תילקח בחשבון החבלה שנגרמה למתלוננת בדמות סימן כחול בידה, כשמשיך בזרועותיה, אם כי אין המדובר בחבלה מן הסוג החמור.

חשוב לשים לב, כי המדובר באירוע חד פעמי, אשר לפי דברי המתלוננת לא אפיין כלל את מערכת היחסים. ניתן להתרשם כי לא היתה שרויה בפחד מפני הנאשם, יזמה פרידות חוזרות, ולדעתה אירוע קיצוני זה נבע מבהלתו כשהבין ששוב היא נפרדת ממנו. במהלך תקופת הטיפול שעבר הנאשם, מסרה כי היא עדיין מעוניינת לחזור לזוגיות (תסקיר שלישי). המתלוננת אף העידה לפניי בשלב הטיעונים לעונש, מיוזמתה, וניתן היה להתרשם כי היא אישה עצמאית בדעותיה, ואינה כנועה לנאשם כלל. היא הבהירה כי החליטה בעצמה להגיע לדיון, וכי עמדתה היא שאין הצדקה להכתיים אותו בשל אירוע חד פעמי. לפי עדותה, מאז המקרה הסתיימו יחסיהם, אך הנאשם ממשיך בהסדרי ראייה עם בנם המשותף, ללא כל בעייתיות. דבריה חיזקו את המסקנה לפיה מדובר באירוע חד פעמי וחריג, וכך יש להתייחס אליו.

עמדת ההגנה נתמכת בתסקירי שירות המבחן. אמנם בתחילה ניתנה הערכה לפיה קיימת מסוכנות מצד הנאשם, והוא התקשה לעמוד בתנאי המסגרת של "בית נועם", למרות שהשתתף בטיפול שם על פני כ-3 חודשים. ואולם, לאחר מכן, הביע נכונות לחזור למסגרת, אלא שבשל מלחמת "חרבות ברזל", הופסקה פעילות המרכז. בהמשך, הנאשם שולב בטיפול ביחידה למניעת אלימות במשפחה באשדוד, התמיד בטיפול, גילה מחויבות, ועשה עבודה עצמית מעמיקה. הערכת גורמי הטיפול כלפיו היתה חיובית ביותר. בעקבות התהליך הטיפולי, שנמשך סה"כ קרוב לשנה, קבע שירות המבחן כי הסיכון פחת, והתמשכותו מביאה להפחתה נוספת. המלצת שירות המבחן היא כי לנוכח המאפיינים הייחודיים והפחתת הסיכון, ובשים לב לפגיעה הכלכלית שחוזה הנאשם, ראוי לסיים ללא הרשעה. לאור כל אלה, אני סבורה כי הנאשם ממלא אחר התנאי הראשון לפי הלכת כתב, שכן לא יהיה בהרשעה כדי לפגוע באינטרס הציבורי.

אשר לפגיעה בשיקומו של הנאשם, די ברור כי מדובר במי שמעורבות בפלילים זרה לאורח חייו. על אופיו של הנאשם ניתן היה ללמוד היטב מן התסקירים ושלל מסמכים שהוגשו, המשקפים דמות נורמטיבית לחלוטין, בעלת ערכים חיוביים, ותרומה משמעותית לחברה. הנאשם הוכשר מנעוריו לקראת שירות צבאי במסגרת פרויקט של חיל הים, שירת כלוחם בשיטת 3 בצה"ל, עבר הכשרה של טכנאי לוחמה אלקטרונית, קיבל תעודות הערכה והוקרה מצה"ל, ולאחר שחרורו הועסק על ידי ארגונים גדולים בתפקידי אבטחה ו/או אבטחה ימית, על פני שנים. גם כאן, זכה להערכה ותעודות הצטיינות, ואף היה מועמד לתפקידי ניהול והובלה בחברת האבטחה של נמל אשדוד. על פי התסקירים ועל פי עדותו המשכנעת לפניי, הנאשם בעל שאיפות נורמטיביות להתקדם ולאתגר עצמו בהמשך חייו בתפקידי אבטחה, בהמשך לשירותו הייחודי בצה"ל.

הוכח כי הנאשם חווה כבר כעת פגיעה תעסוקתית וכלכלית, בעקבות ההליך דנן. על פי מסמכים שהוגשו, בוטל רישיונו לשאת נשק וזאת על פי המלצת משטרת ישראל, כחלק מנוהל הטיפול בתיקי אלמ"ב. היות שהחזקת נשק אישי היוותה רכיב חיוני בתפקידיו, הופסקה העסקתו בחברת האבטחה "עמישב", המאבטחת את חברת החשמל. בשנה האחרונה, נאלץ להתקיים מעבודות זמניות, לצד שירות מילואים פעיל במהלך המלחמה. יודגש, הנאשם הועסק עד לאירוע בתפקידי אבטחה משמעותיים, ונראה כי דרכו היתה סלולה להתקדם בתחום, בשל יכולותיו הגבוהות, חריצותו, התמדתו והיותו דוגמא אישית לדורות חדשים של מאבטחים, כפי שנכתב בתעודות הצטיינות שקיבל.

ב"כ התביעה טענה כי הגם שהנאשם עבד "כמאבטח", אין בכך כדי להצדיק ביטול ההרשעה, שכן אנשים רבים מעוניינים בתחום תעסוקה זה, בעוד שבאפשרותם לפנות לתחומים אחרים, וכך גם בעניינו. ואולם, לדעתי, אין המדובר במקרה שגרתי של "מאבטח", כי אם במקרה ייחודי של מי שכבר מילא תפקידים משמעותיים בתחום, לאחר שתרם בשירות צבאי ביחידה מובחרת, אשר הכשיר אותו לתפקידים ייחודיים. בשל יכולותיו והכשרתו, נעשו אליו פניות יזומות של גורמי ביטחון שונים, שהיו מעוניינים להעסיקו, לרבות פניות מטעם משטרת ישראל שביקשה לגייסו כמיועד ליחידה מתאימה לכישוריו. הנאשם העיד כי החל בהליכי גיוס, אך אלה נקטעו בשל פתיחת החקירה דנן, ואף הציג את מכתב משטרת ישראל בה נמסר לו כי הליך גיוסו יופסק מטעם זה. עוד הציג ראיות לכך שאחת הדרישות ההכרחיות כלפי מועמדים לתפקידי אבטחה וסייבר, היא "עבר פלילי ללא דופי", כך שככל שתישאר ההרשעה על כנה, לא יוכל לעסוק בתחום כלל.

עובדות אלה, מובילות למסקנה הברורה לפיה בעניינו של הנאשם, תגרום ההרשעה לפגיעה קונקרטית בעיסוקו, ואמנם שירות המבחן ממליץ להימנע מכך.

לצורך בחינת סוגיית ההרשעה, חשוב לסקור את המדיניות במקרים בהם עלתה עתירה שכזו מצד הנאשם. להלן אראה כי אין המדובר בעתירה חריגה בנוף פסיקת בתי המשפט, שכן במקרים רבים מאד הסתיים ההליך ללא הרשעה, גם כשהמדובר היה בנסיבות חמורות מאלה שלפני.

כאן המקום לציין כי אני ערה לפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 1454/21 פלוני נ' מד"י (4.3.21), וברע"פ 5005/24 שדה נ' מד"י (20.6.24), שם נקבע כי ראוי להחמיר בנוגע לעבירות אלימות כלפי בת הזוג, ונדחתה עתירת הנאשם להימנע מהרשעתו. אלא שבעניין פלוני ביצע הנאשם מעשי אלימות משמעותיים יותר, לרבות איומים על המתלוננת, ולא עלו שיקולים משמעותיים במישור הפגיעה הקונקרטית הטמונה בהרשעתו. גם בעניין שדה התקיימו נסיבות חמורות בהרבה, שכן דובר בשלושה אירועי אלימות, כל זאת בשונה מעניינו של הנאשם דן. ועוד אזכיר כי בעניין שדה, הבהיר כב' השופט כבובי: "ברי כי לא ניתן לקבוע כי לעולם לא ניתן יהיה להורות על ביטול הרשעתו של מי שהורשע בעבירות אלימות במשפחה".

עיון בפסיקת בתי המשפט מראה כי במקרים הדומים לעניינו של הנאשם, ואף חמורים מהם, ובהתקיים נסיבות שיקומיות, הסתיים ההליך ללא הרשעה. הדוגמאות שניתן להביא רבות מספור, לכן אסתפק במדגם מייצג: בת"פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.4.15), הודה הנאשם בכך שאיים על בת זוגו, השליך כלים והצית את ביתם. הנאשם הוא ד"ר לסטטיסטיקה ומרצה באוניברסיטה. בעקבות האירוע עבר תהליך טיפול והתסקיר שהוגש המליץ להימנע מהרשעה. בית המשפט אימץ את ההמלצה לנוכח הסיכון הנמוך להישנות העבירה והפגיעה הצפויה מן ההרשעה.

בת"פ 52692-02-22 מד"י נ' אחמד (10.9.24) הורשע הנאשם בכך שבמהלך עימות עם בת זוגו, אחז בשתי ידיו בצווארה, הטיח בה חשדותיו כלפיה, תפס בזרועה, נעל את הדלת, והלך למגירת הסכינים במטבח. כשרצה לבית השכנה, משך אותה ונגרמו לה המטומות בסנטר ובזרועות. באירוע נוסף, איים עליה. הנאשם היה עו"ד. בית המשפט הפנה לתסקירים המשקפים הליך שיקומי עמוק, וציין את הנזק הקונקרטי הצפוי לו. לפיכך, נמנע מהרשעתו. בת"פ 28984-08-21 מד"י נ' בלזר (3.1.24), הורשע הנאשם בכך שבעת שבתו הקטנה בכתה, החזיק בחולצתה, ובת זוגו הרחיקה את ידו ממנה. בתגובה איים עליה כי יראה לה מה זה, ולאחר מכן, תפס בצווארה של בת זוגו, חנק אותה, ודחף אותה לקיר באופן שלא הצליחה להדפו. הנאשם אמר לה כי היה יכול להרוג אותה, ואז שחרר את אחיזתו. הנאשם אקדמאי ובעל רישיון טיס. בית המשפט לקח בחשבון תהליך שיקומי שעבר הנאשם בבית נועם, וכן התחשב בחוזה העסקתו בו הופיע תנאי של העדר עבר פלילי, והחליט להימנע מהרשעה.

בת"פ 36976-06-10 מד"י נ' דעים (4.3.14) הודה הנאשם בכך שהכה את בת זוגו בפניה עד שנפלה ונגרמו לה המטומה סביב העין וסימני חבלה בכתף. תסקיר שהוגש מצא כי הנאשם אינו מעוניין בטיפול. למרות זאת התרשם בית המשפט כי הנאשם בוש ונכלם. כיוון שעבד כנהג מונית העלול להיפגע מן ההרשעה, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 43911-10-16 מד"י נ' יו' (18.12.20) נמצא כי הנאשם תקף את בת זוגו בכך שמשך בשערותיה וקילל אותה תוך שהעירה משנתה. המדובר היה בעובד הרכבת שנדרש לתעודת יושר לצורך כניסה לנמל אשדוד בעבודתו. בית המשפט נמנע מהרשעתו לאחר תסקיר שנשא אופי חיובי.

בת"פ 60519-10-13 מד"י נ' פלוני (1.6.14) הודה הנאשם בכך שבמהלך ויכוח חיבק את בת זוגו בחוזקה עד ששניהם נפלו. לאחר מכן איים עליה שיהרוג ויחנוק אותה, היכה אותה באמצעות מגבת ודחף אותה עד שנפלה ארצה. שרות המבחן העריך כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם שהוא מהנדס ובין לקוחותיו נמנים גופים ממשלתיים. בית המשפט אימץ את המלצת התסקיר ונמנע מהרשעה.

בת"פ 55983-10-23 מד"י נ' פלוני (19.3.24) הורשע הנאשם בכך שדחף את בת זוגו עד שנפלה על בנם, והשניים נפלו ארצה, כך שנגרם לה שפשוף ביד. הנאשם דירקטור בחברה ציבורית, ומהנדס, והוכח כי הרשעה תפגע בתעסוקתו. בית המשפט התחשב בנסיבותיו, אף כי כלל לא נתבקש תסקיר, וביטל את ההרשעה.

בת"פ 16594-06-17 מד"י נ' פלוני (11.11.19) הודה הנאשם בכך שהשליך אבן לעבר בת זוגו ובתו השנתיים, אך לא פגע בהן, וכן ניסה להשליך אבן נוספת. לאחר שנתקבל תסקיר ששיקף העדר דפוסים אלימים וכן הוצג מכתב לפיו הרשעה תוביל להפסקת העסקתו, הסתיים ההליך ללא הרשעה.

בת"פ 19356-10-19 מד"י נ' פלוני (6.5.21) הורשע הנאשם בשלושה אירועי אלימות כלפי בת זוגו, כשבראשון דרש לעיין בטלפון שלה, וכשהתעכבה תפס בצווארה ודחף אותה. בשני, איים עליה כי אם הילדים לא יתנהגו יפה, ישבור להם את העצמות. בשלישי, הטיח מחשב ברצפה ושבר אותו ואת הטלפונים הניידים של ילדיו. בית המשפט לקח בחשבון את הסיכון כי הנאשם יפוטל מעבודתו במפעלי ים המלח, את היותו חולה סכרת שלא היה מאוזן בעת האירועים, הצורך במעקב פסיכיאטרי, והליך קבלה של המשפחה ליישוב קהילתי. לאחר שניתנו תסקירים, בוטלה ההרשעה.

בת"פ 58748-07-22 מד"י נ' גולביץ (18.2.24) הורשע הנאשם בכך שבהיותו בגילופין בעט עם רגלו בפניה של בת זוגו, וגרם לה נפיחות ודימום באף. כשבוע לאחר מכן, היכה אותה. הנאשם עבר וטיפול בבית נועם, ומדובר היה במי שסיים לימודי רפואה. נוכח שיקולי שיקומו בוטלה ההרשעה.

בת"פ 44307-02-14 מד"י נ' פלוני (6.3.15) הודה הנאשם בשורת איומים כלפי בת זוגו וכן בכך שסטר לה בפניה. הנאשם עבר תהליך טיפול משמעותי וארוך וניתנו בעניינו 6 תסקירים. בעניין הפגיעה הצפויה נכתב כי לא היה יציב מבחינה תעסוקתית, אף כי עבד בעבר כמתווך. בית המשפט קבע כי הנאשם לא הוכיח פגיעה צפויה בתעסוקתו אך נתן משקל רב לתהליך השיקום שעבר, ונמנע מהרשעה.

בת"פ 30253-09-14 מד"י נ' אוסטויב (15.10.15) נקבע כי הנאשם דחף את בת זוגו. לאחר שהוגש תסקיר בעל אופי חיובי בו נקבע כי האירוע חריג לאורחותיו, ומאחר שהוא עבד כטבח בחברת קייטרינג המספקת שירותים לחברות הדורשות תעודת יושר, נמנע בית המשפט מהרשעה.

בת"פ 44891-10-17 מד"י נ' בכר (21.11.18) הודתה הנאשמת בכך שתקפה את בן זוגה בסטירות בפניו וכן קפצה עליו והיכתה אותו בבטנו ובגבו. לאחר שניתן תסקיר בעל אופי שיקומי, וכיוון שמדובר היה במי שמעוניינת להמשיך בעבודה בשירות המדינה, נמנע בית המשפט מהרשעה.

לדעתי, המסקנה העולה מכל הדוגמאות הללו ומכל השיקולים שהובאו, היא כי טיב העבירות שביצע הנאשם, שלא היו ברף החמור ביותר של עבירות האלימות, מאפשר הימנעות מהרשעה. זאת, בשל תהליך השיקומי שעבר הנאשם, והנזק שייגרם לו באם יורשע.

לפיכך, אני קובעת כי המקרה הייחודי דנן, מתאים לסיום ללא הרשעה.

סוף דבר

אני מבטלת את ההרשעה ומורה כי ההליך יסתיים ללא הרשעה.

מטילה את העונשים הבאים.

א. של"צ בהיקף 300 שעות, בבית אבות באשדוד, בפיקוח שירות המבחן. אני מזהירה את הנאשם כי אם לא יבצע את עבודות השל"צ כנדרש, תעתור התביעה להפקעת ולגזירת הדין מחדש.

ב. צו מבחן לשנה.

ג. פיצוי למתלוננת, ע"ת 2, בסך 3,000 ₪, אשר ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.2.25 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

פיקדונות יוחזרו בכפוף לכל הוראה חוקית.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ה, 15 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.